

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον καὶ πέμπτον ἀριθμοῦμεν χρόνον
κι' ἔδρα μας ἡ πόλις ἡ τῶν Παρθενῶνων.

Ἑβδομή Νοεμβρίου,
βοῦθα Βουλευτηρίου.

Ἔτος χίλια κι' ὀκτακόσα κι' ἑννενήκοντα κι' ὀκτώ,
τὸν Ἑτέμ-Πασσά γιὰ δῶρο σᾶς χαρίζω διαλεκτό.

Ἑξακόσα τριάντα κι' ἑπτὰ,
τὸ Ταμεῖο γεμάτο λεπτὰ.

Τοῦ κυρ Ζαήμη λόγος εὐφραδῆς πρὸς ὁσους τὸν ῥωτοῦν μετὰ σπουδῆς.

Εἰς τ' Ἀνάκτορα μᾶς εἶχαν καλεσμένους τὴν Τετράδη
κι' ὅλοι ἤγάμας τὸ βράδυ,
κι' ἄρχισαν νὰ τρῶν οἱ φίλοι, κι' ἄρχισα κι' ἐγὼ νὰ τρώγω,
κι' ἔβλεπα τὸν Βασιλέα μετ' ἐκπλήξεως πολλῆς,
μήπως εἰς τὸ γεῦμα ἅπάνω μᾶς εἰπῇ κανένα λόγο
γιὰ τὴν τύχη καὶ τὸ μέλλον τῆς κλεισμένης τῆς Βουλῆς.

Εἰς τ' Ἀνάκτορα μᾶς εἶχαν καλεσμένους τὴν Τετράδη
κι' ἐκεῖ ἤγάμας τὸ βράδυ,
κι' ὅταν ἔφυγε καθεὶς μας φαγωμένος καὶ χορτάτος
εἶπαμε νὰ πᾶμε τότε νὰ σκεφθοῦμε γιὰ τὸ κράτος,
καὶ τὸ πρόγραμμα νὰ γίνῃ τῆς μελλούσης μας πορείας
ὡς ἐχέγγυον προόδου καὶ ταχίστης σωτηρίας.

Μὰ μ' ἐκεῖνο τὸ τραπέζι, ποῦ δὲν ἦταν σὰν καὶ τᾶλλα
κι' εἶχε τοῦ πουλιῶ τοῦ γάλα,
τέτοιο φούσκωμα καὶ βάρος εἶχαν ὅλοι στὴν κοιλιὰ,
ποῦ δὲν ἔμπόρεσαν νὰ βγάλουν γιὰ τὸ πρόγραμμα μιλιὰ.

Τώρα θέτετε δι' ὅλα παστρικά νὰ σᾶς ῥιμλήσω;
ἴσως νὰ τὴν συγκαλέσω κι' ἴσως νὰ τὴν διαλύσω.

Θέτετε νὰ πῶ καὶ τᾶλλο;
ἴσως τὴν ξαναβάλω.

Θέτετε καλὰ καὶ σῶναι νὰ σᾶς πῶ καὶ τ' ἄλλ' ἀκόμα;
σὰν πολὺ θαρρῶ σᾶς πέφτει καὶ ξανασφαλῶ τὸ στόμα.

Φαδουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Ψάλλε μεγαλυνάριον
στὸν μέγαν Καγκελάριον,
εἰς τὸν Ζαήμην ὀηλαδῇ,
τὸν νέο τὸν τσοπάνη,

ποῦ τώρα πιά θὰ κελαῖδῃ
μὲ γλώσσα σὰν ροδάνι.

Δὲν εἶναι πλέον ὅπως πρὶν Κουβέρνο γιὰ τὸν τύπο,
δὲν λέγεται περαστικό,
μὰ γίνεται πολιτικό
μὲ πρόγραμμα καὶ κτύπο.

Ἐκαμ' ἐκεῖνο ποῦκαμε μὲ δύναμιν Τιτάνειον,
τῶν Θεσσαλῶν τὴν λύτρωσιν, τὸν ἑλεγχόν, τὸ δάνειον,
τὴν Κρήτην ἐξεσπλάβωσε,
τοὺς Τούρκους ἐπαλάβωσε,
Δυνάμεις ἐφιλόωσε,
συμβάσεις ἐτελείωσε.

Τὸ κράτος ἐκραταίωσε
μὲ τόσας ἐγγυήσεις,
τὸν κόσμον ἐξεθέωσε
μὲ τὰς μεταρρυθμίσεις,

τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἐπόρισε πρὸς ἓνα κι' ἄλλον νῆστιν,
τὸν νόμον μας τετέλεκε, τετήρηκε τὴν πίστιν.

Ἐκαμ' ἐκεῖνο ποῦκαμε κι' ἄλλο δὲν μένει τώρα,
ἔστειλε καὶ στὸν Τάραντα τὰ δῶδ' ὠρακοφόρα,
καὶ σήμερα Κυβέρνησις δὲν εἶναι γιὰ τὰ μάτια,
ἔκαμ' ἐκεῖνο ποῦκαμε καὶ τᾶχυρα κομμάτια,
τὰ καμωμέν' ἀκάμωτα καὶ δυνατὰ τὰ δύνατα,
τὰ θαύματά της λέγε τα καὶ πρὶς καὶ προσκύνᾳ τα.

Ψάλλε μεγαλυνάριον
στὸν μέγαν Καγκελάριον.
Δόξα λοιπὸν κι' αἰὲν αἰὲν,
ἔρρετω πᾶν δαυμόνιον,
οὗτος ἐδώρησεν ἡμῖν
εἰρήνην τὴν αἰώνιον.

Ἀνάστασιν Ζαήμη θεασάμενοι
λαλήσωμεν στὸν ἄλαλον τὸν κύριον,

νέα ζωή και πάλι χαρισμένη
και πνεύμα βελτιώσεων σωτήριον.

Τὸ κράτος του στερρὸν ἐθεμελίωσε,
ἐπέρασε τὸ τόσο παταράκα,
τῶν κρίσεων ἢ κρίσις ἐτελείωσε
κι' ἀδίκως ἔεσκονίσθησαν τὰ φράκα.

Πάλιν ὁ μουστακάτος δίνει λύνει
κι' ἐμπρὸς εἰς τὸ Παλάτι στέκει βάρδια,
κατόπιν τρικυμίας ἢ γαλήνης,
καὶ δὲν ἀκούς τὰ πρῶτα κτυποκάρδια.

Τρίτη θαρρῶ πῶς ἔπεσε κι' ἦλθε Παρασκευή,
κι' εἶπαν εὐὰν εὐοί.

Ἐβγαλε τρεῖς κι' ἐπῆρε δρῶ, κι' ἔχασκαν τόσα στόματα
γιὰ τούτα τὰ καμώματα.

Ἐβγαλε τρεῖς κι' ἐπῆρε δρῶ... καινούριο τὸ Κουβέρνο,
δέρνε με νὰ σὲ δέρω.

Ἐκεῖνος ὅπου δὲν μιλᾷ
μὲς 'στὸν Νυμφῶνα μόνος,
κι' ἐκεῖνοι ποὺ μιλοῦν πολὺ
ἀπέξω τοῦ Νυμφῶνος.

Ὁ Ζαήμης ὁ μουγγὸς πρόγραμμα σκαρώνει,
ὁ Ζαήμης ὁ μουγγὸς σπάζει τὸ Κορδόνι,
ὁ Ζαήμης ὁ μουγγὸς βάλθηκε νὰ κάνη
δίχως θεῶν συνδρομαῖς ἰδική του στάνη.

Ὁ Ζαήμης ὁ μουγγὸς θὰ παρακορώσῃ,
ὁ Ζαήμης ὁ μουγγὸς στάναις θὰ σαρώσῃ,
ἕως τώρα 'σύχαζε κι' ἔκανε τὸν κρύο,
σήμερ' ἀπεφάσισε νὰ γενῇ θηρίο.

Τούτος σκεῦος ἐκλογῆς, ἱερὸν Παλλάδιον,
καὶ πιστῶν ὁσφράδιον,
τούτος νέας δράσεως λύχνος καὶ ξημέρωμα,
κι' ἐμπροστὰ του κέρωσαν μούτρα γιὰ σιδέρωμα.

Θόδωρε, ξεκίνησε
μὲ καὺμὸ πολὺ,
κι' ἔλα καὶ προσκύνησε
τὸν μουστακαλῆ.

Θεῖε παραμέρισε, Θεῖε κάτσε κάτω,
μὴν τὰ βάζῃς σήμερα μὲ τὸν μουστακάτο,
πᾶν ἐκεῖνα ποῦξερές, ἔξεπες καὶ σὺ,
τοὺς θεσμούς σου, Θεῖε μου, κάνε τους τουρσί.

Μὲ θεσμούς καὶ ξεθεσμούς
δὲν θὰ βρῇς λογαριαμούς.
Τοὺς θεσμούς σου—τραλαλὰ—
βάλτους μέσα 'στὸ ζεμπίλι,
κι' ἔλα κρέμασ' τους ψηλά
γιὰ νὰ μὴν τοὺς φᾶν οἱ ψύλλοι.

Θεῖε θῆτα Ντεληγιάννη,
ἔλα 'στὴ δική μου στάνη,
Βουλευτὴ μου νὰ σὲ βγάλω
κι' Ὑπουργό μου νὰ σὲ κάνω.

Κι' ἂν δὲν θέλῃς Ὑπουργεῖον ἄλλο θὰ σκεφθῶ γιὰ σὲ,
Πρόεδρος Βουλῆς νὰ γίνῃς ὅπως ἔκαμες κι' ἐμένα,
τὸ κουδούνι νὰ κτυπᾷς,
κι' ὡς ἐμὲ νὰ σιωπᾷς.

Ἐλα 'στὴν ἐξουσίαν μου
καὶ παῦσε τὸν θυμὸν,
κι' ὑπὸ τὴν προστασίαν μου
θὰ σ' ἔχ' ὡς κηδεμῶν.

Τὴν πλειονοψηφίαν σου θὰ ὀῆς τί θὰ τὴν κάμω,
βάλῃς τῆς τώρα ρήγανη κι' ἔλα νὰ σὲ συνδράμω,
μὴν ἀκοντίζῃς, Θεῖε μου, τὸ βλέμμα σου θρασὺ,
Θεῖος ἐγὼ θὰ φαίνωμαι κι' ἀνεφίδος μου σύ.

Π. — Ἦλθε κι' ὁ Μομφεράτος
κι' ἀνάσανε τὸ κράτος.
Σπέρτο μονάχο καὶ φωτιά,
ἔχει καὶ θέλησιν καὶ νοῦ,
κι' ἔφαξε νάβρη τὰ χαρτιά
τοῦ πρῶην Φραγκοσυριανοῦ.

Ὅμως ὁ Τόμαν, Φασουλῆ, τῆς Σύρας τὸ καμάρι,
μαζί του τᾶχε πάρει,
γιατί πολλὰ φοβήθηκε μὴν ἄλλος ὑποκλέψῃ
τόσην σοφίαν ἔγγραφον, ὅπου τὸν εἶχε ρίψει,
καὶ φιγουράρη μιά φορά μὲ δυνατὴ φιγούρα
'στοῦ Τόμαν τὴν καμπουρά.

Κι' ὁ Μομφεράτος ἔλεγε «τὴν κάκια σου παραίτα,
δῶσε μου, Τόμαν, τὰ χαρτιά, δῶσε μου τὰ λιμπρέτα,
νὰ δῶ τὰ Νομοσχέδια, νὰ δῶ τὰ μυστικά σου,
καὶ τὰ δικά μου νὰ γραφοῦν ἀπάνω 'στὰ δικά σου».

Κι' ὁ Συριανὸς ἐφώνησε μὲ πείσμα «πέρα βρέχει,
καθένας τὴν σοφία του 'δική του νὰ τὴν ἔχῃ,
θέλεις χαζίρικα νὰ βρῇς τῆς Θεμίδος τὰ φῶτα,
δούλεψε μόνος σου καὶ σὺ καὶ βούτα 'στὸν ἰδρώτα.
Πλὴν σοῦ τὰ δίνω, πάρε τα, καὶ τρέμε σὰν τὰ πιάνη,
μὲ ξένα κόλλυθα ζητᾷς μνημόσυνο νὰ κάνῃς.»

Εἶπε τοιαῦτα μὲ θυμὸν
δικαιοκρίτης Σολομών,
κι' ὁ Μομφεράτος, μπουνταλᾷ,
ἐννοίωσε σὰν κι' ἐμένα
πῶς κόποις κτῶνται τὰ καλὰ
κι' ὄχι μὲ φῶτα ξένα.

Πάει κι' ἡ κρίσις, Φασουλῆ, πάει κι' ἡ τόση μπόρα,
'στῶν Ὑπουργῶν τῆς ἀμαζαῖς καινούρια μούτρα τώρα,
οἱ πρῶην χάσκουν μὲ τοὺς νῦν καὶ σκύβουν τὸ κεφάλι,
μὲς 'στῆς καρτόσας ποῦμπαιναν τώρα ἔξαπλόνουν ἄλλοι.
Μέσα 'στῆς ἄλλαις τῆς τιμαῖς θαρρῶ πῶς εἶναι πρώτη
μὲ καρποτάδα χάρισμα νὰ κάνῃς τὸν ἱππότη.

Φ. — Ἐσίγησε, βρε Περικλῆ, τῆς κρίσεως ὁ κρότος,
ποῦ γάνωσε στερβέλα,
καὶ τώρα τῆς πολιτικῆς καθένας Πιερότος
χορεύει ταραντέλα.

Ἦτον ὁ κτύπος τῆς βάρυς,
ντακάπο τὸν Ζαήμη,

ὀλόλυζε κι' ὁ Θεωφῆς:
«οἱμοὶ καὶ πάλιν οἱμοὶ.»

Ὀλόλυζαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ
παληαῖς μοιρολογίστραις,
κι' ἀκέφαλοι Τρικουπικοὶ
βαρεῖαις βαροῦν ὀρχήστραις.

Πάει, δὲν εἶναι προκοπή,
κατακαυμένη μάννα,
ἢ κυβερνώσα σιωπὴ
μᾶς 'χάλασε τὰ πιάνα.

Νικᾷ τοὺς λάλους τοὺς σοφοὺς
ὁ νέος Ἀρποκράτης,
θὰ ξαναπάρῃ 'στοὺς Κορφοὺς
κι' ὁ Τζώρτζης ὁ Κορφιάτης,
ποῦ μὲς 'στὴν μπόρα πλάκωσε κι' αὐτὸ τὸ φιγουρίνι
προσμένοντας ἀνφὰν γκατέ τοῦ Παλατιοῦ νὰ γίνῃ.

Ἀλλὰ τὴν ἔπαθε κι' αὐτὸς
κι' εἶναι πολὺς ὁ κοπετός.

Ἡ πῆτα, Κόντη, ποῦφαγες ἦταν κολοκυθένια,
τὰ χέρια ποῦ τὴν ἐφτίσαν ἦταν μαλαματένια.

Π. — Πάει κι' ἡ κρίσις, Φασουλῆ, κι' ἔπαψαν ἢ κουβένταις,
'πῆραν χρυσὰ παράσημα κι' οἱ δυὸ παραιτηθέντες,
ὁ τῆς Παιδείας Ὑπουργὸς κι' ὁ τῆς Δικαιοσύνης,
κι' ἐμετριάσθη δι' αὐτῶν ὁ πόνος τῆς οὐδύνης.
Χρυσὸ Σταυρὸ τοὺς ἔδωσαν νὰ λέν «ἐν τούτῳ νίκα,»
παρηγορεῖ 'στὸν ἄρρωστο καὶ μὲς 'στῆς πίκραις γλύκα.

Ἦερασε καὶ τοῦτ' ἡ κρίσις, Φασουλῆ μου πατριῶτα,
πάλι σάχλα, πάλι μούχλα, κι' ἀηδία σὰν καὶ πρῶτα.
Τί καλά μας ἐδῶ πέρα
νᾶταν κρίσις κάθε μέρα,

νὰ πηγαίνουν 'στὸ Παλάτι
λαοπρόβλητα κρανία,
νᾶχουμε νὰ λέμε κάτι
μὲς 'στὰ νέα Πρυτανεῖα.

Φ. — Τί καλά μας ἐδῶ πέρα
νᾶταν κρίσις κάθε μέρα,
σαματᾶς νὰ μὴ μᾶς λείπη,
σύρε κι' ἔλα, καρδιοκτύπι,
ἔξω σεῖς καὶ μέσα τοῦτοι γιὰ ν' ἀλλάξουμε γὰβᾶ,
κι' ὅπου δῶ τρανὴ καρτόσα 'στὸ Παλάτι νὰ τραβᾷ,
πηλαλῶντας καὶ πηδῶντας ἀπ' ὀπίσω νὰ τὴν πέρνω
γιὰ νὰ δῶ ποῖο μούτρο θάλλῃ νὰ γιαιτρέψῃ τὸ Κουβέρνο.

Τί καλά νὰ μ' ἐρωτοῦνε τὰ περίεργα τὰ πλήθη
ποῖος ἀπάνω προσεκληθῇ,
κι' ὅλοι νὰ μὲ τριγυρίζουν γιὰ ν' ἀκούσουνε τί ξέρω,
πλὴν ἐγὼ σὰν παντογνώστης μήτε γρὺ νὰ μὴν προφέρω,
ποῦ καὶ σὺ κυττάζωντάς με νὰ νομίζῃς πῶς μαθαίνω
τὰς εἰδήσεις ἀπὸ πάνω.

Τί καλά μας, τί καλά μας,
νὰ φουντώνουν τὰ μπαλά μας,
ὁ σεπτὸς Μητροπολίτης νὰ φορᾷ τὸ πετραχήλι,
νέους ὄρκους κάθε μέρα νὰ ψελλίζουν νέα χεῖλη,
ὁ πεσὼν 'στὸν ἀναβάντα τὸ δεῖν νὰ δίνῃ χεῖρι
καὶ θερμῶς νὰ τὸν συγχάσῃ,
καὶ μὲ πόζα περισσή
ν' ἀπαντᾷ κι' αὐτὸς «μερσί.»

Π. — Καὶ πάλι σάχλα μπύλικη, τῆς πρώτης σαχλοτέρας,
λέν πῶς θὰ γίνῃ τῆς Βουλῆς ἀναβολὴ δευτέρα.
Καὶ τοῦτο τὸ προνόμιον ἡ Βασιλεῖα τῶχει
κι' ἄλλοι φωνάζουν ὄχι,
ἀλλ' ἕως νὰ λυθῇ κι' αὐτὸ στρώσε καλὰ τὴν ράχη
χωρὶς στιγμῆς ἀναβολὴν ν' ἀρχίσῃ τὸ υπερτάχι.

Ἡ κυρία Φασουλῆ τὰς κυρίας προσκαλεῖ.

Σηκωθῆτε, θηλυκὰ,
σηκωθῆτε δώστε τράκο,
καὶ θὰ ὑμπλέξωμε κακὰ
μὲ τὸν Τριανταφυλλάκο.

Προσκαλεῖ τοὺς ποδογύρους ἢ κοκκῶνα Φασουλῖνα,
μὰρς ἑστὸν Τριανταφυλλάκο νὰ τοῦ βγάλωμε φωνή,
μὲς ἑστὰ θέατρα δὲν θέλει νὰ φοροῦμε καππελῖνα
κι' ἐμποδίζομε τοὺς ἄνδρας νὰ κυττάζουν ἑστὴ Σκηνή.

Εἶδες Ὑπουργὸς κι' ἐκεῖνος!
μορφωτὴς ἀλήθεια φίνος.

Μόλις ἔδωσε τὸν ὄρκο τάβαλε μὲ τὸ φουστάνι
γιὰ νὰ τὸν εἰποῦν φωστῆρα καὶ τὸν ἐξαντρίκ νὰ κάνη,
καὶ γυρεύει πρῶτα πρῶτα μὲς ἑστὰ τόσα μας τὰ χάλια
μεταρρύθμισι νὰ φέρη ἑστὰ γυναικεία τὰ κεφάλια.

Σηκωθῆτε, σηκωθῆτε,
καὶ μ' ἐμὲν ἄρματωθῆτε.
Βάλετε τὸ καππελῖνο,
πάρετε καὶ τομπρελῖνο,
κι' ἴσα γιὰ τὸν Ὑπουργό
μὲ τὸ βῆμα μας γοργό.

Σηκωθῆτε πέρα πέρα,
κι' ὅλαις μας σὰν Ἐριννύς
μὴν ἀφήσωμε κανεῖς
νὰ μᾶς πάρη τὸν ἄερα.

Μὰρς ἑστὸν Τριανταφυλλάκο κάθε κῶτσος, κάθε φούστα,
τῶν σαχλῶν κρεμανταλάδων πῶς σᾶς φαίνονται τὰ γούστα;
νὰ γελάτε σὰν ἀκούτε τῶν ἀρσενικῶν τὰ δίκχη,
μεταρρύθμισις ἄς γίνη γιὰ τὰ καύκαλα τάντρεϊκια.

Δὲν θὰ τὸν παρακαλέσω
μὲ λιγώματα γι' αὐτό,
καὶ καππέλο θὰ φορέσω
νᾶναι κάστρο κινητό,

καὶ ἑστὸ θέατρο θὰ πάω μὲ γειτόνισσαις ἀντάμα,
κι' ἂν τολμοῦν ἄς βγάλουν ἔξω τέτοια ντιστεγκὲ μαντάμα.

Σηκωθῆτε, πεταλούδαις,
πρὶν νὰ πάθωμε δουλειαῖς,
μὰ καὶ σεῖς ἢ καππελούδαις
δώσετέ του καππελῖαις.

Πρώτη τρέχω καὶ πηδῶ,
μὰρς ἢ κάθε καππελοῦ,
τέτοια δὲν περνοῦν ἐδῶ
καὶ νὰ τὰ πουλᾶς ἄλλοῦ.

Σηκωθῆτε σηκωθῆτε, γιατί τάχα ποῖος τὸ ξέρει
ἂν δὲν τοῦλθη μιὰ φορὰ
καὶ προστάξῃ σοβαρὰ
ἑστὸν περίπατο νὰ βγαίνουν ἢ κυρίαις μὲ τσιμπέρι;

Ἄν καὶ λέγωμαι μαντάμα, γιὰ τὸ θηλυκὸ τὸ γένος
Ἑλληνίς Ζαν-Ντάρκ θὰ γίνω κι' Αὐρηλιανὴ παρθένος.
Προσφιλὴς μου Περικλέτου μὲ τῆς ἄλλαις ἐτοιμάσου,
Μέραρχον τῆς στρατιᾶς μου τῆς μαχίμου θὰ σὲ κάνω...

κρίμα, Τριανταφυλλάκε, ποῦ μυρίζεις τὸνομά σου,
κι' ἔπρεπε λουλουδί νᾶσαι ἑστὰ καππέλα μας ἀπάνω.

Κρίμα ποῦ ἑστῆς κεφαλῆς μας ξεθυμαίνεις τὸν μπαξέ
καὶ θαρρεῖς μ' αὐτὸ φιγοῦρα πῶς θὰ κάνης καὶ σουξέ.

Τέτοιο ἔξαφνικὸ ποτέ μου
δὲν ἐπρόσμεν ἄπο σένα,
νοῦξ ἱρὸν, ἀγαπηταί μου,
μὲ τὰ μάτια πυρωμένα,
κι' ἔστω κάθε καππελῖνο περιβόλι καὶ φωλιά,
νὰ φυτρώνουνε λουλουδία, νὰ κουρνιάζουνε πουλιά.

Χειραφέτησις χαράζει
καὶ κανεῖς μὴ μᾶς πειράζῃ.

Σὲ καλὸ σου, Νικολάκη, κι' ἔλα λίγο ἑστὰ μαλα σου,
μὲ Μαρκόφαις μὴν τὰ βάζης νὰ μὴν εὔρης τὸν μπελὰ σου.

Κι' ἂν τοὺς ἄνδρας δὲν ἀφίνουν τὰ καππέλα μας τὰ κάπια
τὴν παράστασι νὰ βλέπουν καὶ τοὺς κάνωμε χαλάστρα,
τῶν θεάτρων τῶν ποικίλων ἄς μὴ λέγονται θαμῶνες
κι' ἢ κυρίαις νᾶναι μόναις.

Μὰρς ἑστὸν Τριανταφυλλάκο... στήτε παρ ἰσὶ παρ λά,
τὰ καππέλα σας ὁλόρθα καὶ τῆς φούσταίς σας ἑψηλά.

Παράστασις Θεατρικὴ μεγάλῃ καὶ μοναδική.

Σαράντα χρόνοι ἑπέρασαν ὁλόκληροι προῶρος
ἀφ' ἧς ἀνήλθε τὴν Σκηνὴν ὁ Γεωργῆς Νικηφόρος,
κι' ἐσκόρπιζε τὸν γέλωτα κι' ἦτο τεχνίτης τρέλλα
καὶ τὸ κοινὸν ἐπευφημοῦν ἀκράτητον ἐγέλα.
Καὶ τώρα θῦμα κι' ἔρμαιον δυστυχῶν καὶ πόνων
πανηγυρίζει θρίαμβον σωστῶν σαράντα χρόνων.
Θὰ γίνη μιὰ παράστασις ἑστὸ θέατρον μεγάλῃ,
κι' ὁ Νικηφόρος ὅπως πρὶν ἐν δόξῃ θὰ προβάλῃ,
διὸ κι' ἐμεῖς πληρώσωμεν τοῦ γέλωτος τὸν φόρον,
ὅλοι μας εἰσιτήρια καὶ μὰρς ἑστὸν Νικηφόρον.

Ἐμπρὸς ἑστὸν Ἀἰδονόπουλο κάθε μας ἀρχοντόπουλο.

Ὁ Περικλὴς πρὸς Φασουλῆν: «γιὰ πές μου, κουρελιάρη,
ποῦ βρήκες τέτοια φόρεμα, ποῦ βρήκες τέτοια χάρι;»
κι' ἐκεῖνος διὰ στάσεως τοῦ λέγ' ὑπερῆφάνου:
«Ἀἰδονόπουλου Μιλάθρον καὶ Παππαῖωάννου,
ποῦ τοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν κατὰφωτον λαμπρύνει
κι' ἴσο σου κάνει τὸν στραβό, τὸν ἴσο φιγοῦρῖνι.
Σύρε νὰ ὀῆς τῆς κοπτικῆς τὰ θάνατα φαλλόδια,
τὰ νέα χειμωνιάτικα, τὰ φρέσκα τὰ στολίδια,
σύρε νὰ πῆς σ' αὐτοὺς τοὺς δρό, ποῦ κόβουν ὁλοένα,
νὰ κόψουν καὶ γιὰ σὲ κοστοῦμ ὡς ἐκοψαν κι' ἐμένα,
κι' ἐδῶ καθένος νὰ ντυθῇ νὰ καταλάβῃ ντύσιμο
λουσατο κι' ἰλλουστρίσιμον».

Εἶπεν αὐτὰ, καὶ τὸ κοστοῦμ, ποῦ τοῦκοψαν ἐφέτο,
ἔμπροστά καὶ πίσω τῷδεῖχνε ἑστὸν δόλιο Περικλέτο,
κι' ὁ Περικλὴς τοῦλεγε σκασιμένος ἀπὸ ζήλεια:
«μυρίζεις Ἀἰδονόπουλο ἐδῶ καὶ ὀκτα μίλια».

Εἰς τὸν δρόμον τοῦ Σταδίου, ποῦ κατήτησε Τασοῖ,
καὶ ἑστὸ θέατρον τοῦ Τόσχα τὸ γνωστότατον χαροῖ,
αὐγοτάραχα πωλοῦνται θαυμαστά τῆς Λογαροῦς
σκανδαλίζοντ' ἀνορέκτους καὶ φαγάδες τρεμερούς,
κι' ὅσοι τῶν ἀγοραστῶν εἶναι Στρατιωτικοὶ
πρὸ φτηνὰ κατὰ λεπτὸν θὰ τὰ πέρουν ἀπ' ἐκεῖ.